

**Історія Олени Покрови - учасниці обласного конкурсу
«Жінка Донеччини» 2025 року, в номінації «Серце, що дарує родину»**

Покрова Олена, мешканка маленького, але у минулому дуже затишного і комфортного для проживання шахтарського містечка на Донеччині – Мирнограда. Мама, яка виховала двох рідних дітей та стала

справжньою матір'ю для 6 осиротілих дітей, народжених її серцем.

Має двох повнолітніх дітей: Єлизавету, 2002 року народження, та Михайла, 2004 року народження. Донька закінчила Український державний університет імені Михайла Драгоманова та Національний авіаційний університет м. Києва, працює. Син – випускник Національної академії сухопутних військ імені Петра Сагайдачного та на сьогодні є кадровим воєнним. Діти – її справжня опора та підтримка.

Бажання прийняти у свою сім'ю дитину, яка залишилася без батьків, виникла ще коли власні дітки були маленькими, але чоловік не підтримав її у цьому, вважав, що це дуже відповідальна справа і невдячна. Олена завжди відчувала у собі сили допомагати людям, які потрапили у біду, особливо переймалася долею дітей, які страждали від своїх же батьків. Вона ніколи не була осторонь подій у країні, боляче сприймала ситуацію, яка виникла на її рідній землі – Донбасі. З 2014 року займалася волонтерською діяльністю: надавала посильну допомогу внутрішньо переміщеним людям та воєнним, які стояли на захисті батьківщини. Із досвідом виховання дітей, які залишилися без батьківського піклування, була знайома давно: її знайомі та подруги вже мали на вихованні таких дітей та вона всіляко їм допомагала у цьому. З часом бажання та віра у своїх силах ще більше укріплювалися.

Шлюб із чоловіком був розірваний у 2018 році. Саме тоді Олена впевнено вирішила працювати над собою, поповнювати свої знання у сфері педагогіки і психології та обов'язково здійснити свою мрію. У 2019 році вступила до Державного вищого навчального закладу «Донбаський державний педагогічний університет» та у 2024 році отримала диплом магістра.

Упевнившись у своїх намірах з питання утворення прийомної сім'ї, на початку січня 2022 року Олена звернулася до центру соціальних служб, збирила документи та склала заяву про проведення відповідного навчання.

Незважаючи на повномасштабне збройне вторгнення РФ, яке дуже вплинуло на її емоційний стан через вимушену міграцію (родина Олени евакуювалася до м. Самбір Львівської області), розлуку з рідними та втрату звичайного налагодженого життя, у березні 2022 року вона продовжила втілювати в життя свою мрію.

Навчання з питань підготовки кандидатів у прийомні батьки та батьки-вихователі, опікуни, піклувальники, усиновлювачі, патронатні вихователі в Донецькому обласному центрі соціальних служб виявилось можливим пройти лише серпні-жовтні 2022 року. За результатами проведеного навчання Олена отримала рекомендацію щодо бажання і можливості створити прийомну сім'ю і влаштувати одну малолітню дитину віком від 5 до 6 років. Наміром у жінки, як і у більшості кандидатів у прийомні батьки, було взяти на виховання лише одну дівчинку, бажано віком до 6 років. Але доля розпорядилася інакше.

В службі у справах дітей їй одразу зазначили, що діти, які перебувають на обліку, лише з родинних груп – від 2 до 4 дітлахів з однієї сім'ї. Ознайомившись із базою даних дітей-сиріт та дітей, позбавлених батьківського піклування, вона прониклася долею 4 дітей з однієї сім'ї та не змогла залишитися осторонь таких чудових і дуже схожих на неї: Вероніки, 2011 року народження, Дениса, 2012 року народження, Євгена, 2016 року народження, та Дмитрика, 2020 року народження. Життєві історії цих дітей настільки зачепили її серце, що вона, довго не роздумуючи, погодилася. Рішення було виваженим, і вона не сумнівалася в його правильності.

Вероніку, Дениса, Євгена та Дмитрика було вилучено із біологічної сім'ї ще у лютому 2021 року. Старші діти стали вихованцями центру соціально-психологічної реабілітації дітей м. Лиман Донецької області, найменший, Дмитрик, 2020 року народження, був влаштований до КНП «Краматорський будинок дитини «Антошка». Незважаючи на постійні знущання біологічних батьків над дітьми, тримання їх у нелюдських умовах, їм був наданий шанс на виправлення і збереження родини, яким вони так і не скористалися і не стали на шлях виправлення. У березні 2022 року рішенням суду громадяни були позбавлені батьківських прав. У вересні 2022 року Вероніка, Денис та Євген були переведені до школи-інтернату Вінницької області. Питання влаштування цих дітей до сімейних форм виховання постійно було першочерговим завданням служби у справах дітей, але шанс

потрапити в родину був невеликий, через страх потенційних кандидатів такої кількості дітей.

Так почалася нова сторінка життя переселенки у Львівській області, наповнена, звичайно, і труднощами, і радістю. Дуже багато хвилювань було стосовно зустрічі з дітьми: як сприймуть її, чи захочуть, щоб вона була їхньою мамою? а чи зможе вона? чи вистачить сил? Перше знайомство зі старшими дітками пройшло спокійно, діти поводити себе так, ніби вони з Оленою були давно знайомі. Перша зустріч із Дмитриком також принесла багато радості. 19 квітня 2023 року народилася нова багатодітна прийомна сім'я.

Завдяки доброму серцю, терпінню та знанням Олени з педагогіки і психології, родина гідно пройшла нелегкий адаптаційний період. Поступово вирішувалися питання забезпечення основних базових потреб дітей: здоров'я, навчання, розвитку, облаштування побуту. Багато сил уходило на вирішення психологічних травм, отриманих дітьми в біологічній родині.

У березні 2024 року завдяки підтримці керівника благодійної організації «БО «Благодійний фонд фундація майбутнього» Сергія Кухтіна родина переїхала до Київської області та мешкає у «Містечку Хансена». Квартира знаходиться у новому будинку, з сучасним ремонтом, простора і чиста. Поступово налагодився побут, діти забезпечені всім необхідним для повноцінного розвитку та виховання, але основне – вони відчують себе вдома, поряд із люблячою мамою і це завжди відчувається у їхній поведінці, ставленні до неї та до всіх членів родини.

Багато труднощів довелося подолати цій маленькій, але сильній духом жінці для згуртування дітей, створення сімейного затишку. Четверо діток взагалі настільки відчують себе рідними, що навіть не пам'ятають вже свого минулого життя, їхнє майбутнє пов'язують лише в цій родині. Всі діти наздогнали своїх ровесників, розвиваються відповідно до загальноприйнятих вікових норм та етапів життя. Займаються музикою, малюванням, футболом та мають багато досягнень.

В умовах війни багато сімей опинилися в кризовій ситуації, через що з різних причин збільшилася кількість випадків залишення дітей без батьківського піклування. Так сталося і з ще двома дівчинками-сестричками з Мирнограда - Владою, 2016 року народження, та Кірою, 2021 року народження. У жовтні 2024 року їх покинули батьки на залізничному вокзалі м. Одеса, та вони тривалий час перебували в Одеській обласній лікарні. Родина діток давно вже перебувала на обліку служби у справах дітей, як така, що опинилася в складних життєвих обставинах, через ухилення батьків від виконання батьківських обов'язків. Не роздумуючи, впевнена у своїх силах,

Олена прийняла рішення взяти на виховання і цих дітей у свою родину, незважаючи на те, що питання позбавлення їх батьків батьківських прав було ще не вирішеним .

У серпні цього року Влада і Кіра офіційно стали вихованками цієї родини, яка набула нового статусу - дитячий будинок сімейного типу, на базі якого зараз виховується шестеро дітей: три дівчинки та три хлопчика.

Війна стала частиною життя кожного українця. Вона має катастрофічні наслідки: негативно впливає на емоційний стан, побут і повсякдення, на людські стосунки, соціально-економічне становище та є причиною втрат: рідних людей, друзів, домівок, стабільного життя. Бажання взяти на виховання таку дитину виникає тільки у душевно щедрих і готових до самопожертви людей. Для Мирноградської громади Покрова Олена стала прикладом незламності духу, віри, стійкості у подоланні страхів та небайдужості до горя дітей. Для Олени батьківство – найблагородніша місія людини, нелегкий шлях, постійна і наполеглива праця, але вона всі життєві труднощі сприймає спокійно, з усмішкою, і вважає, що не існує труднощів, які б не можна було подолати, якщо маєш велике бажання та відкрите серце.